

Szentháromság vasárnapja

Mt 28,16–20

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében

Amikor a keresztények a hitvallásban kijelentik, „Hiszek az egy Istenben és a Szentháromságban”, akkor a nem hívők úgy gondolják, ez feloldhatatlan ellentmondás: ami egy, az nem lehet három, és ami három, az nem lehet egy.

A zsidóság a világfeletti láthatatlan Isten képével ajándékozta meg az emberiséget, a tízparancsolatban erkölcsi kódexet kaptunk. A kereszténység a személyes Istent emberként mutatta be, és amikor Jézus tanításából levonta a következtetést, akkor a magányos istenkép helyett olyan isteni személyeket mutatott be, akik között tökéletes és szeretetteljes a kommunikáció.

Az Ószövetségben Jahve anygala, illetve a messiási jövendölések tartalmazznak olyan homályos utalást, amelyet néhány magyarázó a Szentháromság előképeinek tart (Iz 7,19; Mik 5,2). A Szentháromságra utal Jézus, amikor a János-evangéliumban (14,16) így szól: „kérem az Atyát, és más vigasztalót küld nektek”. Az ókeresztény iratok közül a Didaché már rögzítette az „Atya a Fiú és a Szentlélek” nevében történő keresztelési formát. A 4–5. századi eretnek mozgalmakkal szemben dolgozták ki a görög atyák a Szentháromságnak azt a megfogalmazását, amelyre a niceai hitvallás épül, és amelyet ma is vallunk. Ez a tanítás a görög filozófia és fogalomtár segítségével írta le ezt a kinyilatkoztatott hittitkot. Néhányan ezeket a definíciókat nem kérdőjelezzik meg ugyan, de életidegennek, afféle teológiai absztrakciónak tekintik, mert nem érzik, hogy kihát hétköznapi életükre és vallásosságukra.

Egy középkori Szentháromságról szóló himnusztöredékben ezt olvassuk: „mert a magányost a magány nem vigasztalja igazán.” Ez a gondolat utal arra, hogy a Szentháromság személyei között a tökéletes, egyenlő felek közötti kommunikáció teremti meg az egyiséget.

Ha csak ezt a szempontot ragadjuk ki a Szentháromság-tanból, akkor is közvetlen és fontos üzenetet olvashatunk ki a mindennapjaink kommunikációjára vonatkozóan. Az emberi személyek közötti kommunikáció ritkán épül az egyenlőség elvére, és ritkán történik bűn nélkül. Sőt az is ritkaságszámba megy, hogy az egyik személy a kommunikáció közben a másik jellegzetességeinek kibonta-

koztatására törekszik az elnyomás, vagy megfélemlítés helyett. Csak a szeretetben, a tökéletes szeretet légkörében történő kommunikáció szolgálja a személy javát. A kapcsolatfelvétellel mindig közlünk valamit a mi személyiségünkéből, sőt személyiségünk jobbik része találkozik a másik ember lelki világával, személyiségével. Ilyen kapcsolatfelvétel közben születnek a kölcsönös tiszteletre épülő, tartós barátságok. A mély barátságok, amelyek sok nehézséget kiállnak.

Van, aki idegenkedik az ilyen lelki kitárulkozástól, mert nem mer, vagy nem tud rá válaszolni. Néha az ilyen lelki tisztaság a másik embert vádlón figyelmezteti saját lelkének sötét indulataira, és ezért a jóindulatú közeledést elhárítja, mert nem akar a szeretet és a tisztaság csapdájába esni. Ez a kapcsolat ugyanis kötelezné valamire, amitől fél. Sokan ezért ki nem állhatják a vallásos embereket, a lelki beszélgetéstől pedig menekülnek, az őszinte, nyílt embereket nagy ívben kerülik. Ugyanis valami más köti gúzsba őket, és ha ettől megszabadulnának, védtelennek éreznék magukat.

Másrészt hasonló okok miatt él vissza az egyik ember a másik őszinteségével, vagy sebzik meg egymást a hosszú ideig együtt élő párok.

Szentháromság vasárnapján elgondolkodhatunk azon, mi történne, ha az elfojtás szándéka nélkül, mindig szeretetben kommunikálnánk egymással. Boldognak éreznénk magunkat? Talán jobban megértenénk az isteni személyek belső életét? Talán az elvont igazságok, mégsem állnak olyan távol a hétköznapi életünkötől?

A küldetést kapó tizenegy tanítvány imája

Úr Jézus, mindenség királya, előtted a kételkedő hitre jut. Áldalak téged a keresztségért, melyben eltörölhetetlen pecsétként szívünkre szoríthatunk. Uralkodjál szívünkben is szívesen, ne kelljen kételyünkkel hadakoznod. Áldott legyél, Szentháromság, aki megszenveded népedet a hit a szentségek és a parancsolatok ajándékával. Amen.